

Зникли вигуки і дими хмурні,
Я під захистом колихань.
Були хмари роздільнені і зовсім не страшні,
Ліс гудів мільйонами запитань.
Веселий бог всміхавсь безжурно,
Відхилився порт'єрно небосхил.
Потяг хрипів і коптив обурено,
І був світ повний золотих крил.
І коли підходив до димарів туманних —
Червоний балаган знеможливо погасав
Вечір розкидався плямами,
повними блисків спанних,
Тисячами баговінь до землі звисав.
І була кинута остання пляма.
І розповзлась блуканно безмежна тінь.
Увесь світ видався як жорстока яма,
І просунув хтось обережно блискуче
кружало і наказав: глянь.

15. VII. 1918. Київ

[З книги «BLOC-NOTES».](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).